

Náhrada škody zaměstnancem

Odcizí-li třetí osoba zaměstnanci svěřené hodnoty, které je povinen vyúčtovat, nemá zavinění třetí osoby samo o sobě za následek zánik odpovědnosti zaměstnance za svěřené hodnoty. Zaměstnanec se však za této situace zproští své povinnosti nahradit schodek, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, například proto, že pachatel vloupání prokazatelně vytvořil takovou situaci, která zaměstnanci bránila se svěřenými hodnotami hospodařit a je opatrovat. Z hlediska zavinění zaměstnance musí být zvažováno i to, zda porušením svých pracovních povinností neumožnil takové jednání třetích osob (například tím, že svěřené hodnoty neuložil na bezpečném místě nebo že tam zanechal hodnoty, které měl správně odvést). Zaměstnanec se nemůže své povinnosti hradit schodek zprostit, jestliže neplněním svých povinností řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a strážít a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele [§ 301 písm. d) zák. práce] vznik schodku umožnil. Vztah takového nedbalostního jednání ke vzniku schodku je přitom třeba posuzovat v každém případě individuálně a pečlivě přihlížet ke všem okolnostem, za nichž ke vzniku schodku došlo. Je-li nedbalostní porušení povinností zaměstnancem takového rozsahu, že by bez něho ke vzniku škody (schodku) vůbec nemohlo dojít (tj. že zaměstnanec porušením svých povinností umožnil vznik celého schodku), pak nepřichází v úvahu ani částečné zproštění se povinnosti nahradit schodek; to závisí na rozsahu porušení povinnosti, kterým byl umožněn vznik škody (schodku).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 1876/2024-381 ze dne 13.11.2025)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Excent s. r. o. se sídlem v B., zastoupené Mgr. M.B., advokátem se sídlem v P., proti žalované P. Š., zastoupené JUDr. J.Š., advokátkou se sídlem v P., o 2 729 946,52 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 16 C 69/2022, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. ledna 2024, č. j. 30 Co 380/2023-349, tak, že dovolání žalobkyně proti rozsudku městského soudu ve výroku II se odmítá; jinak se dovolání zamítá.

Z odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 23. 3. 2022 se žalobkyně domáhala náhrady škody po žalované jako po své bývalé zaměstnankyni s odůvodněním, že žalovaná zcela porušila své povinnosti z dohody o hmotné odpovědnosti a povinnosti plynoucí z pracovní smlouvy, proto je povinna žalobkyni nahradit vzniklou škodu. Výši škody představuje hotovost odcizená dne 9. 3. 2022 neznámými pachateli z nezamčené pokladny a nezamčeného sejfu směnárny provozované žalobkyní ve XY Outlet v XY. V té době byla na provozovně jako směnárnice žalovaná, která porušila bezpečnostní pravidla tím, že při odchodu na toaletu nezajistila hotovost v příruční pokladně, nechala odemčený sejf a nezamkla bezpečnostní roletu; pouze aktivovala alarm.

2. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, sporovala svůj podpis na dohodě o hmotné odpovědnosti a tvrdila, že neměla řádně převzatou směnárnu, neboť nebyla provedena inventura, a že nebyla řádně

proškolená o svých povinnostech. Poukazovala na to, že dne 3. 3. 2022 došlo k výměně zámku u bezpečnostní rolety, do níž do té doby pasoval stejný klíč jako do dveří směnárny a do VIP prostoru (security zóny), u kterých se zámky neměnily. Z toho dovozovala, že klíče mělo více lidí, včetně zaměstnanců F. A.

3. Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem ze dne 31. 10. 2023, č. j. 16 C 69/2022-316, žalobě vyhověl jen co do částky 69 663 Kč s příslušenstvím z této částky (výrok I), co do částky 2 660 283,50 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl (výrok II) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III).

4. Vyšel ze zjištění, že žalovaná pracovala pro žalobkyni jako směnárnice a v souvislosti s výkonem práce na této pozici měla uzavřenou platnou dohodu o hmotné odpovědnosti. Žalovaná porušila své pracovní povinnosti, když při odchodu ze směnárny na toaletu ponechala hotovost v nezamčené příruční pokladně, nezamkla ani trezor s penězi a nestáhla a nezamkla bezpečnostní roletu. V době její nepřítomnosti došlo k vykradení směnárny dvěma neznámými pachateli, kteří si odemkli dvoje dveře, pokusili se dekodovat alarm a následně odcizili veškerou hotovost z nezamčené pokladny a nezamčeného trezoru. Žalobkyni tak vznikla škoda v žalované výši. Soud prvního stupně uvedl, že ačkoliv žalovanou stíhá zákonná povinnost k plné náhradě schodku podle § 259 zákoníku práce, za užití § 257 odst. 2 zákoníku práce a s důrazem na nedbalostní zavinění, uložil žalované povinnost nahradit vzniklou škodu pouze do výše čtyřapůlnásobku její měsíční mzdy. Uzavřel, že žalovaná směnárnu částečně zabezpečila, když ji zakódovala a uzamkla dvoje dveře. Nebylo zjištěno, jak se pachatelé dostali ke klíči od dveří, a žalobkyni tvrzené spolupachatelství či účastenství žalované na vykradení směnárny nebylo prokázáno.

5. K odvolání žalobkyně i žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 1. 2024, č. j. 30 Co 380/2023-349, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 1 295 310 Kč s příslušenstvím; ohledně částky 1 364 973,52 Kč s příslušenstvím rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I rozsudku odvolacího soudu) a rozhodl o nákladech řízení (výroky II, III a IV rozsudku odvolacího soudu).

6. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, neztotožnil se však s jeho právním hodnocením. Uvedl, že ve věci odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách nelze aplikovat § 257 odst. 2 zákoníku práce, který se váže k obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu a kterým soud prvního stupně nesprávně limitoval povinnost žalované k náhradě škody čtyřapůlnásobkem její mzdy, ale je třeba aplikovat § 259 zákoníku práce. Odvolací soud dále uvedl, že pro aplikaci § 259 zákoníku práce je podstatné, že byla uzavřena dohoda o hmotné odpovědnosti zaměstnance a že škoda vznikla na hodnotách svěřených k vyúčtování; zavinění žalované je presumováno, a proto je povinna nahradit škodu v plné výši. Podle závěrů odvolacího soudu žalovaná netvrdila ani neprokazovala, že jsou zde okolnosti, pro které by se žalovaná své odpovědnosti zcela nebo zčásti zprostila (§ 252 odst. 5 zákoníku práce), a takové okolnosti se nepodávají ani z obsahu spisu. Podle odvolacího soudu žalovaná svým jednáním pachatelům zásadním způsobem umožnila, aby se zmocnili hotovosti, a zároveň nebylo v řízení prokázáno, že by žalovaná nemohla o svěřené hodnoty pečovat například proto, že pachatelé vytvořili svým jednáním takovou situaci, která by jí v tom bránila.

7. Odvolací soud se však zabýval rovněž otázkou, zda zde nejsou důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by bylo na místě výši náhrady škody přiměřeně snížit postupem podle § 264 zákoníku práce, a dospěl k závěru, že tyto důvody v projednávané věci jsou. Podle odvolacího soudu nelze přehlédnout způsob, jakým byla hotovost odcizena, tedy že došlo ke krádeži, při níž navíc pachatelé měli klíč od směnárny a od VIP prostoru; protože pachatelé odemkli originálním klíčem, nedošlo také k okamžitému spuštění alarmu, kdy tyto podmínky hrály ve prospěch pachatelů krádeže, aniž by se na nich žalovaná jakkoliv podílela, aniž by je vytvořila. Dále uvedl, že odhlédnout nelze ani od výše žalované částky v návaznosti na to, že žalovaná pracovala za mzdu v rozmezí cca 13 500 – 14 000 Kč

hrubého, po dobu 5 let pracovala svědomitě a poctivě (což potvrdila i žalobkyně), je téměř v důchodovém věku a splácí hypotéku na dům, ve kterém žije. Žalobkyně je podnikatelkou, která provozuje desítky směnárny, v nichž se denně vyskytuje hotovost v milionových částkách, přesto nevěnovala dostatečnou pozornost tomu, že pro uzamčení dvojích dveří a bezpečnostní rolety až do 3. 3. 2022 sloužil jeden klíč. Odvolací soud proto uzavřel, že shora uvedené okolnosti jsou dostačujícím podkladem pro moderaci náhrady škody v rozsahu 50 %.

8. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně v rozsahu výroku I v části za středníkem, v němž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ohledně částky 1 364 973,52 Kč s příslušenstvím, a výroku II dovoláním, které považuje za přípustné podle § 237 občanského soudního řádu, neboť podle ní napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázek hmotného práva, které dovolacím soudem dosud nebyly vyřešeny, a to, „zda lze pod hypotézu neurčité normy dle § 264 ZP zařadit i hypotézu, která je již obsažena v jiném ustanovení, zde konkrétně § 252 odst. 5 ZP, nebo zda se jedná o nepřipustné duplicitní použití“ a „zda lze dovést neúspěch v řízení v důsledku moderace podle § 264 ZP“.

9. Dovolatelka nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle kterého je jednou ze dvou základních okolností odůvodňujících moderaci podle § 264 zákoníku práce to, že pachatelé krádeže měli klíč od dveří do směnárny a do VIP prostoru, a tedy že při krádeži došlo k okolnostem, na kterých neměla žalovaná zavinění, nepodílela se na nich a nevytvořila je. Podle dovolatelky je tato hypotéza vymezena již v ustanovení § 252 odst. 5 zákoníku práce, které odvolací soud uvedeným závěrem nepřipustně obchází, a případné podmínky pro vyvinění měly být podle dovolatelky zohledňovány v případě procesní obrany žalované, pokud by tvrdila a prokazovala důvody pro liberaci, nikoliv duplicitně zvažovány ve prospěch moderace náhrady škody ve smyslu § 264 zákoníku práce. Ve druhé části svého podání pak dovolatelka nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení.

10. Žalovaná se k dovolání žalobkyně nevyjádřila.

11. Nejvyšší soud jako soud dovolací [§ 10a zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou ve lhůtě uvedené v § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

12. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

13. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

14. V té části, v níž směřuje proti výroku rozsudku odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení, je přípustnost dovolání vyloučena ustanovením § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., Nejvyšší soud proto dovolání v této části podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

15. Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci – mimo jiné – zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu nepodléhá, jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 o. s. ř.), že žalovaná byla u žalobkyně zaměstnána na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 1. 2020 na pozici směnárny, kde měla uzavřenu dohodu o odpovědnosti za svěřené hodnoty.

Povinností žalované při odchodu z prostor směnárny bylo všechny finanční prostředky vyjmout z příruční pokladny u přepážky a uložit je do trezoru, tento uzamknout, prostory zabezpečit zadáním bezpečnostního kódu do alarmu, uzamknout bezpečnostní dveře do směnárny, uzamknout bezpečnostní dveře do VIP prostoru a stáhnout a uzamknout bezpečnostní roletu. Dne 9. 3. 2022 žalovaná při odchodu ze směnárny ponechala hotovost v příruční pokladně u přepážky neuzamčenou, neuzamkla trezor s penězi, uzamkla však dveře do směnárny i dveře do vstupu do VIP prostor a zakódovala alarm, nestáhla a neuzamkla bezpečnostní roletu. Odešla na 10 minut a v době její nepřítomnosti dva neznámí pachatelé si odemkli dvoje dveře směnárny, pokusili se dekodovat alarm a následně odcizili veškerou hotovost z nezamčené pokladny a nezamčeného trezoru. V řízení se nepodařilo prokázat, že by se žalovaná na tomto trestném činu krádeže podílela. Trestný čin krádeže zůstal neobjasněn, nepodařilo se nalézt pachatele ani objasnit, jakým způsobem se dostali ke klíčům od směnárny.

16. Za tohoto skutkového stavu závisí napadený rozsudek odvolacího soudu na vyřešení otázky hmotného práva, zda skutečnosti, jež mohou být důvodem pro (částečné) zproštění se povinnosti zaměstnance nahradit schodek, mohou být zároveň důvodem pro přiměřené snížení výše náhrady škody. Vzhledem k tomu, že tato právní otázka nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena ve všech souvislostech, je dovolání žalobkyně podle § 237 o. s. ř. přípustné.

17. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu v části výroku I, v níž byl ohledně částky 1 364 973,52 Kč s příslušenstvím z této částky potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně není opodstatněné.

18. Projednávanou věc je třeba posuzovat - vzhledem k tomu, že žalobkyně se domáhá náhrady škody vzniklé na svěřených hodnotách, jež byla zjištěna dne 9. 3. 2022 - podle zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 30. 11. 2022 (dále jen „zák. práce“).

19. Podle § 252 odst. 1 zák. práce byla-li se zaměstnancem uzavřena dohoda o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování (dále jen „dohoda o odpovědnosti za svěřené hodnoty“), za které se považují hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu, s nimiž má zaměstnanec možnost osobně disponovat po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny, je povinen nahradit zaměstnavateli schodek vzniklý na těchto hodnotách. U tohoto druhu povinnosti zaměstnance nahradit škodu zaměstnavatel není povinen prokazovat zavinění zaměstnance (srov. § 250 odst. 3 zák. práce).

20. Podle § 252 odst. 5 zák. práce zaměstnanec se zproští povinnosti nahradit schodek zcela nebo zčásti, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, zejména, že mu bylo zanedbáním povinnosti zaměstnavatele znemožněno se svěřenými hodnotami nakládat.

21. Podle § 259 zák. práce zaměstnanec, který má povinnost nahradit škodu vzniklou schodkem na svěřených hodnotách nebo způsobenou ztrátou svěřených věcí, je povinen nahradit tuto škodu v plné výši.

22. Podle § 264 zák. práce z důvodů zvláštního zřetele hodných může soud výši náhrady škody přiměřeně snížit.

23. Odcizí-li třetí osoba zaměstnanci svěřené hodnoty, které je povinen vyúčtovat, nemá zavinění třetí osoby samo o sobě za následek zánik odpovědnosti zaměstnance za svěřené hodnoty. Zaměstnanec se však za této situace zproští své povinnosti nahradit schodek, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, například proto, že pachatel vloupání prokazatelně vytvořil takovou situaci, která zaměstnanci bránila se svěřenými hodnotami hospodařit

a je opatrovat. Z hlediska zavinění zaměstnance musí být zvažováno i to, zda porušením svých pracovních povinností neumožnil takové jednání třetích osob (například tím, že svěřené hodnoty neuložil na bezpečném místě nebo že tam zanechal hodnoty, které měl správně odvést) [srov. k předchozí, obsahově stejné úpravě rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1358/2002].

24. Zaměstnanec se tedy nemůže své povinnosti hradit schodek zprostit, jestliže neplněním svých povinností řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele [§ 301 písm. d) zák. práce] vznik schodku umožnil. Vztah takového nedbalostního jednání ke vzniku schodku je přitom třeba posuzovat v každém případě individuálně a pečlivě přihlížet ke všem okolnostem, za nichž ke vzniku schodku došlo. Je-li nedbalostní porušení povinností zaměstnancem takového rozsahu, že by bez něho ke vzniku škody (schodku) vůbec nemohlo dojít (tj. že zaměstnanec porušením svých povinností umožnil vznik celého schodku), pak nepřichází v úvahu ani částečné zproštění se povinnosti nahradit schodek; to závisí na rozsahu porušení povinnosti, kterým byl umožněn vznik škody (schodku) [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 21 Cdo 4711/2017].

25. K přiměřenému snížení výše náhrady škody (tzv. moderaci náhrady škody) zastává soudní praxe stabilně názor, že ustanovení § 264 zák. práce (dříve § 183 zák. č. [65/1965](#) Sb. zákoník práce, účinný do 31. 12. 2006) patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností, umožňujících s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu hodným mimořádného zřetele vystihnout v konkrétním případě rozsah náhrady škody, který lze po zaměstnanci spravedlivě požadovat. Pro posouzení, zda jsou v daném případě dány důvody zvláštního zřetele hodné pro snížení náhrady škody, zákon nestanoví, z jakých konkrétních hledisek má soud vycházet; v zákoníku práce ani v ostatních pracovněprávních předpisech není pojem "důvodů zvláštního zřetele hodných" definován. Vymezení hypotézy právní normy obsažené v ustanovení § 264 zák. práce tedy závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu. Přitom soud může přihlídnout - kromě jiného - kupř. k okolnostem vzniku škody, k formě a míře zavinění škody zaměstnancem apod., tedy ke skutečnostem, které v řízení vyšly najevo (srov. § 132 o. s. ř.) v jiných souvislostech, aniž by je účastníci uváděli (srov. např. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. 21 Cdo 2511/2010). Patří-li ustanovení § 264 zák. práce k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, dovolací soud může úvahu odvolacího soudu o tom, zda byly či nebyly splněny podmínky pro moderaci, přezkoumat pouze v případě její zjevné nepřiměřenosti.

26. Ke vztahu institutů zproštění se povinnosti zaměstnance hradit schodek a přiměřeného snížení výše náhrady škody se vyjádřilo (ve vztahu k předchozí, ale obsahově obdobné právní úpravě) již zhodnocení Nejvyššího soudu SSR ze dne 6. 11. 1975, sp. zn. Cpj 50/75, uveřejněné pod č. [12/1976](#) Sb. rozh. obč. Podle něho soudy nesprávně snížily náhradu škody podle ustanovení § 183 zákoníku práce (dnes § 264 zák. práce) i v případech, v nichž mělo dojít jen k omezení odpovědnosti zaměstnance pro porušení povinnosti zaměstnavatele, nebo proto, že se zbožím v době nemoci hmotně odpovědného zaměstnance nakládaly i jiné osoby.

27. Ostatně obdobný princip dovodila již judikatura při posuzování vzájemných souvislostí mezi zaviněním poškozeného a uplatněním moderačního práva. Podle ní uvažuje-li soud o snížení náhrady škody způsobené více škůdci a zaviněním poškozeného, určí nejprve díl škody, který nese poškozený, a náhradu další škody rozvrhne na jednotlivé škůdce podle jejich účasti na způsobení škody; teprve takto - na jednotlivé škůdce - stanovenou náhradu škody přiměřeně sníží (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 21. 10. 1969, sp. zn. 3 Cz 29/69, uveřejněné pod č. [43/1970](#) Sb. rozh.

obč.).

28. Uvedené judikaturní závěry jednoznačně odpovídají na otázku, v jakém pořadí se oba instituty aplikují: nejprve je nutné stanovit rozsah, v jakém se odpovědné osobě podařilo zprostit se své povinnosti k náhradě újmy, a teprve poté lze přistoupit k moderaci výše škody.

29. Dále judikatura uzavřela, že není možné jako k důvodu pro moderaci náhrady škody současně (zároveň) přihlížet ke skutkovým okolnostem, které již byly důvodem pro poměrné omezení odpovědnosti zaměstnance (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. 21 Cdo 2511/2010). Je to logické, neboť se jedná o okolnosti vztahující se k té části škody, za niž zaměstnanec neodpovídá, nikoliv k té, za kterou odpovídá.

30. Nelze však vyloučit, že vnější skutkové okolnosti působí rovněž ve vztahu ke hmotně odpovědnému zaměstnanci, a byť nevedly ke zproštění jeho povinnosti k náhradě škody, vztahují se k jeho jednání, zejména k míře jeho zavinění. Ve smyslu výše uvedeného jsou okolnostmi, za nichž vznikla škoda, za kterou hmotně odpovědný zaměstnanec odpovídá, a proto je lze zohlednit i při moderaci náhrady škody.

31. V nyní posuzovaném případě odvolací soud neshledal důvody pro (být částečné) zproštění povinnosti žalované k náhradě škody, neboť uzavřel, že „žalovaná svým jednáním pachatelům zásadním způsobem umožnila, aby se zmocnili hotovosti“. V následující části odůvodnění svého rozsudku věnující se moderaci náhrady škody vyjádřil, že „tyto podmínky (že pachatelé si odemkli dvoje dveře klíčem – pozn. dovolacího soudu) hrály ve prospěch pachatelů krádeže“, a zdůraznil, že jde o okolnosti, na nichž se žalovaná nijak nepodílela. Tyto okolnosti se přitom týkají rovněž samotného jednání žalované, neboť ta se při jejich neznalosti spoléhala, byť v rozporu se svými dalšími povinnostmi, na zamčenou a zakódovanou směnárnu, když na 10 minut odešla. Popsaná okolnost tak ovlivňuje míru zavinění (vnitřního psychického vztahu k jednání a jeho následkům) žalované, a proto k ní odvolací soud mohl přihlídnout (být ji odpovídajícím způsobem právně nekvalifikoval) při úvaze o přiměřeném snížení výše náhrady škody, za kterou žalovaná odpovídá.

32. Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postížen některou z vad uvedených v § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu (s výjimkou části, v níž bylo rozhodnuto o jeho odmítnutí) podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)